

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/08

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., t. č. Ústav na výkon väzby Ilava, zastúpeného JUDr. L. Š., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 31. mája 2007 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tošs 30/07 z 12. júna 2007 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2007 doručená sťažnosť P. H., t. č. Ústav na výkon väzby Ilava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. L. Š., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a zároveň aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“) uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 31. mája 2007 (ďalej aj „uznesenie z 31. mája 2007“) a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tošs 30/07 z 12. júna 2007 (ďalej aj „uznesenie z 12. júna 2007“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na základe rozhodnutia Okresného súdu Senica sp. zn. Tp 40/2006 zo 6. októbra 2006 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tpo/47/2004 z 24. októbra 2006 bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom väzba sa mu započítava od 3. októbra 2006 od 13.10 h.

Uznesením zo 4. októbra 2006 bolo vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru vyšetrovania Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-31/BOK-C-2006 proti sťažovateľovi vznesené obvinenie za zločin vydierania podľa § 198 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

V tomto čase bolo proti sťažovateľovi vyšetrovateľom vedené aj konanie pod sp. zn. ČVS: PPZ-41/BOK-C-2006 za inú trestnú činnosť, ktorej sa mal dopustiť, v ktorom bolo 6. decembra 2006 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a súčasne o vznesení obvinenia proti sťažovateľovi za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné trestné činy.

Vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-31/BOK-C-2006 vyšetrovateľ uznesením zo 6. decembra 2006 zmenil právnu kvalifikáciu skutku sťažovateľa na zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu

vyšetrovateľa sťažnosť prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorej výslovne uviedol, že ju odôvodní pri svojom výsluchu.

Ďalším uznesením zo 6. decembra 2006 vyšetrovateľ podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku spojil na spoločné konanie trestné veci vedené pod sp. zn. ČVS: PPZ-31/BOK-C-2006 a sp. zn. ČVS: PPZ-41/BOK-C-2006, pričom rozhodol, že spoločné konanie bude ďalej vedené pod spisovou značkou poslednej z nich (sp. zn. ČVS: PPZ-41/BOK-C-2006).

Uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 zo 16. marca 2007 bola predĺžená lehota trvania jeho väzby do 3. októbra 2007. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu bola najvyšším súdom zamietnutá rozhodnutím z 28. marca 2007.

Prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal sťažovateľ 21. mája 2007 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnil tým, že napriek tomu, že sa výslovne domáhal svojho výsluchu, pri ktorom mal v úmysle odôvodniť svoju sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 6. decembra 2006, vyšetrovateľ ho „nevypočul, a vykonával len úkony svedčiace v neprospech obvinených, čím porušil ako ustanovenia Trestného poriadku, tak aj Ústavy SR“. Sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že ho vo väzbe navštívili „príslušníci policajného zboru vykonávajúci operatívno-pátraciu činnosť bez vedomia jeho obhajcu, s cieľom psychicky pôsobiť na obvinených a zabezpečiť ich priznanie“.

Uznesením sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 31. mája 2007 špeciálny súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Proti rozhodnutiu špeciálneho súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú podrobne odôvodnil. Poukázal v nej na to, že dosiaľ neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ďalej na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré je možné podľa neho použiť v tomto znení v ktoromkoľvek inom trestnom konaní, na ústavné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, nečinnosť vyšetrovateľa, prokuratúry a súdu ohľadom

skutočností uvádzaných obhajobou, ktorými sa vo svojich rozhodnutiach bližšie nezaoberali predovšetkým vo vzťahu k jeho námietkam „o zneužívaní väzby na účely vynútenia priznania obvinených v danej trestnej veci zo strany orgánov činných v trestnom konaní“. Vo svojej sťažnosti taktiež poukázal na nečinnosť vyšetrovateľa, ktorý podľa neho nevykonával v predmetnej veci dôkazy v prospech neho a neumožnil mu vypovedať, hoci sa výsluchu výslovne domáhal pri podaní sťažnosti proti uzneseniu zo 6. decembra 2006, a zároveň aj na skutočnosť, že o jeho sťažnosti špeciálny súd rozhodol až po siedmich mesiacoch aj bez jeho vypočutia, čím zároveň poukázal na nedostatky vo výkone prokurátorského dozoru v predmetnej veci.

Najvyšší súd o uvedenej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu zo 6. decembra 2006 rozhodol uznesením z 12. júna 2007 na neverejnom zasadnutí, ktorým ju zamietol.

Uznesením najvyššieho súdu z 12. júna 2007 a uznesením špeciálneho súdu z 31. mája 2007 a im predchádzajúcim postupom boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a zároveň aj práva podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uvedených rozhodnutí. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania špeciálneho súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bol už vo väzbe viac ako deväť mesiacov. Jeho väzba už podľa neho nebola v počiatočnom štádiu, a preto aj na jej odôvodnenie sa už nemohli uplatniť kritériá uplatňované v momente rozhodovania o jeho vzatí do väzby. Podľa sťažovateľa vo svojich rozhodnutiach špeciálny súd i najvyšší súd bližšie nekonkretizovali, aké skutočnosti boli nimi vzaté za preukázané, o ktoré dôkazy opreli skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov a právnom posúdení tejto veci. V napadnutých rozhodnutiach súdy zúčastnené na rozhodovaní o väzbe sťažovateľa taktiež neuviedli jeho argumentáciu a ani spôsob, akým sa s ňou vyrovnali.

V napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu podľa sťažovateľa nie sú uvedené konkrétne skutočnosti odôvodňujúce jeho väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ale odkazuje len na konkrétne skutočnosti podrobne rozvedené

v predchádzajúcich uzneseniach súdov o vzatí do väzby a predĺžení lehoty jej trvania, ako aj napadnuté uznesenie špeciálneho súdu. Podľa sťažovateľa aj napadnuté uznesenie špeciálneho súdu len opätovne odkazuje na skutočnosti odôvodňujúce väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uvádzané pri vzatí do väzby a pri predĺžení lehoty jej trvania a zároveň odkazuje na obavu svedkov vyjadrenú v ich výpovediach, pričom však takáto subjektívna obava podľa neho nemôže byť konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou trvanie jeho väzby.

Z predmetných uznesení sa podľa sťažovateľa nedá zistiť, aká je konkrétna skutočnosť, ktorá objektívne odôvodňuje obavu kolúzie, ktorej existencia je vzhľadom na deväť mesiacov trvajúcu väzbu sťažovateľa v čase rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu nevyhnutná pre ďalšie trvanie väzby.

Sťažovateľ taktiež poukázal na zhodnosť uznesení najvyššieho súdu sp. zn. I Tošs 30/2007 z 12. júna 2007 a jeho uznesenia sp. zn. I Tošs 31/2007 z 22. júna 2007, v ktorom rozhodoval vo veci väzby iného obvineného (zároveň aj na zhodnosť uznesení špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 11. júna 2006 a uznesenie sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 31. mája 2007, v ktorom rozhodoval vo veci iného obvineného). Uvedené uznesenia sú podľa neho všeobecné, nekonkrétne a totožné, hoci je zrejmé, že skúmaním existencie dôvodov väzby sa treba zaoberať individuálne vo vzťahu ku každému obvinenému.

Nedostatočné odôvodnenie citovaných rozhodnutí a „bezduché opakovanie pri skúmaní dôvodov trvania väzby u rôznych obvinených“ je podľa sťažovateľa „nielen prejavom, ale zároveň aj dôkazom o ich arbitrárnosti“.

Opätovne sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že ako špeciálny súd, tak ani najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa „zneužívania väzby zo strany polície na vynútenie priznania sťažovateľa, ako aj iných obvinených v prebiehajúcej trestnej veci“, hoci podľa neho ide o skutočnosť zásadnú, ktorá má vplyv na dôvodnosť ďalšieho trvania jeho väzby.

Nedostatočný je podľa sťažovateľa aj postup súdov zúčastnených na rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby vo vzťahu k skúmaniu samotnej dôvodnosti vzneseného obvinenia, resp. existencie podozrenia v rovine rozumnej istoty, že sťažovateľ sa skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu dopustil. Opätovne namietal, že súdy sa podľa neho nezaoberali „kvalitou spisového materiálu“, neskúmali, či sťažovateľ mal možnosť vyjadriť sa k vzneseným obvineniam, vôbec neskúmali jeho argumentáciu, nevykonali výsluch sťažovateľa hoci sa ho vyslovene domáhal, a nevysporiadali sa ani s požiadavkou konať o jeho žiadosti urýchlene, keďže o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 6. decembra 2006 bolo rozhodnuté až po takmer šiestich mesiacoch a bez uskutočnenia jeho výsluchu, ktorého sa výslovne domáhal.

K porušeniu sťažovateľovho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru došlo podľa neho tým, že mu vyšetrovateľ neumožnil doplniť ním podanú sťažnosť proti uzneseniu zo 6. decembra 2006, ktorým bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo proti nemu vznesené obvinenie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné trestné činy napriek tomu, že vo svojej sťažnosti uviedol, že svoju sťažnosť doplní pri výsluchu, t. j. napriek tomu, že sa realizácie svojho práva na obhajobu domáhal v riadne podanej sťažnosti. Na uvedené nedostatky sťažovateľ poukázal aj na verejnom zasadnutí 31. mája 2007, keď špeciálny súd rozhodoval o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Podľa sťažovateľa jeho právo ako obvineného vyjadriť sa na verejnom zasadnutí 31. mája 2007 nie je možné považovať za plnú možnosť uplatnenia práva na osobnú obhajobu v trestnom konaní. V súvislosti s porušením jeho práva na obhajobu poukazuje sťažovateľ aj na skutočnosť, že vyjadrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „prokurátor“) k návrhu na prepustenie z väzby bolo sťažovateľovi doručené až na samotnom verejnom zasadnutí rovnako ako jeho obhajcovi, a preto sa s ním nemali možnosť dostatočne oboznámiť. Najvyšší súd podľa neho taktiež pri rozhodovaní o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špeciálneho súdu

rozhodoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, čo je v rozpore s jeho judikatúrou, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru.

Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci vydal nález, v ktorom vysloví:

„Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica svojim postupom a rozhodnutím sp. zn. BB-Pšv24/2006 zo dňa 31. 5. 2007 porušili právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s nedostatočným odôvodnením citovaných rozhodnutí ako aj právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s porušením práva obvineného osobne sa obhajovať.

Najvyšší súd SR svojim postupom a rozhodnutím sp. zn. 1Tošs 30/07 zo dňa 12. 6. 2007 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s nedostatočným odôvodnením citovaných rozhodnutí ako aj právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 4, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s porušením práva obvineného osobne sa obhajovať.

Ústavný súd ukladá Špeciálnemu súdu v Pezinku prepustiť sťažovateľa ihneď z väzby na slobodu.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300.000,- Sk. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Zo spisového materiálu v tejto veci ústavný súd zistil, že sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu nariadil na prerokovanie žiadosti sťažovateľa verejné zasadnutie na 31. máj 2007. Stanovisko prokurátora k žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu bolo špeciálnemu súdu doručené 29. mája 2007. Podaním doručeným špeciálnemu súdu 30. mája 2007 sťažovateľ požiadal o výsluch na nariadenom verejnom zasadnutí.

Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu prerokoval žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu zo 17. apríla 2007 a obdobnú žiadosť jeho právneho zástupcu z 25. mája 2007 na verejnom zasadnutí 31. mája 2007 za účasti prokurátora, sťažovateľa a jeho obhajcu. Sťažovateľ v rámci vypočutia sudcom pre prípravné konanie uviedol: „*Ja využívam svoje právo a k veci sa vyjadrovať nebudem.*“

Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby uznesením sp. zn. BB – Pšv 24/2006 z 31. mája 2007 zamietol s tým, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v čase uvalenia väzby existoval a naďalej trvá, čo odôvodnil v podstate nasledovne:

«K dôvodnosti vedenia trestného stíhania sudca preštudovaním predloženého spisového materiálu zistil, že podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov u obvineného pretrváva a je preukazované dostatočným spôsobom na základe dôkazov, ktoré sú zabezpečené v spisovom materiály. Výpovede svedkov P. P., R. M., M. Č., O. P., Ing. J. H., JUDr. J. H., S. H. a ostatných svedkov, ktorí už boli v danej veci vypočutí a opísali priebeh jednotlivých skutkov, na ktorých sa mali obvinení podľa uznesení vyšetrovateľa ako členovia zločineckej skupiny podieľať, svedčia o dôvodnosti vedeného trestného stíhania. Tomuto záveru okrem svedeckých tvrdení nasvedčujú aj výsledky vykonaných domových prehliadok a ostatné listinné dôkazy, ktoré boli v doterajšom priebehu vyšetrovania orgánmi prípravného konania zadovážené. Doposiaľ zabezpečené a vo vyšetrovacom spise prezentované dôkazy nasvedčujú pre skutkový záver, že obvinený M. Š. s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štrukturálne formoval zločineckú skupinu, neskôr

nazvanú „Páni Záhoria“, ktorá na území trnavského a bratislavského kraja pôsobila až do súčasného obdobia s cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali majetkový a finančný prospech, najmä spôsobom vydierania, hrubého nátlaku, podvodmi, vyhrážkami a ujmu na zdraví, kde rozsah činnosti a plánovanie síl a prostriedkov určoval M. Š., ktorý mal jednotlivými úlohami poverovať podriadených členov zločineckej skupiny, okrem iných aj obvineného P. H. V súčasnom štádiu trestného konania nie je nevyhnutné, aby vina obvineného bola zo zadovážených dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Na rozhodnutie o väzbe postačuje to, že v trestnom spise zabezpečený súhrn dôkazov je na takej úrovni, aby v rovine určitej rozumnej istoty bolo možné prijať záver, že obvinený sa s najväčšou pravdepodobnosťou dopustil spáchania skutkov, ktoré majú zákonné znaky trestných činov podľa osobitnej časti Trestného zákona. Ďalšie vyšetrovanie v tejto trestnej veci preukáže bližšie konkrétnu mieru, akou sa jednotliví obvinení podieľali na fungovaní zločineckej skupiny založenej bezpochyby za účelom dosiahnutia zisku...

Sudca pre prípravné konanie po preštudovaní predloženého spisového materiálu a podanej žiadosti došiel k záveru, že u obvineného P. H. aj naďalej trvá väzobný dôvod uvedený v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Aj so zreteľom na obvinenie, ktoré bolo obvinenému P. H. vznesené 17. 4. 2006 za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Tr. zákona je dôvodné predpokladať, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by došlo medzi ním a ostatnými členmi zločineckej skupiny a ďalšími páchatelmi k vzájomnému kontaktu s cieľom kolúzie a pôsobenia na svedkov prípadne spoluobvinených v záujme odstránenia alebo ovplyvnenia dôkazov, ktoré svedčia v jeho neprospech a usvedčujú ho z páchania stíhanej trestnej činnosti.

Prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Dôvody, na ktorých bola predložená žiadosť o prepustenie z väzby postavená nie sú takého rázu, aby boli podkladom na zmenu názoru súdu pokiaľ ide o dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. a zásadným spôsobom ho nespochybnili. Dôvody, pre ktoré bol obvinený vzatý do väzby, trvajú v nezmenenom rozsahu, ako boli ustálené v predošlých procesných rozhodnutiach súdov.

Sudca pre prípravné konanie preskúmal dôvodnosť väzby aj z hľadiska plynulosti vedenia trestného stíhania s poukazom na povahu väzby, ktorá by mala trvať len po dobu nevyhnutne potrebnú na dosiahnutie účelu trestného konania. A napriek tvrdeniam

obvineného sudca pre prípravné konanie v predloženej veci nezistil neodôvodnené prietahy, vyšetrowanie prebieha plynulo, pričom vyšetrowacie úkony sú vykonané priebežne bez zbytočných prietahov. Od vzatia obvineného do väzby boli vykonané viaceré úkony, predovšetkým výsluchy svedkov a obvinených ale aj znalecké dokazovanie a iné. Tieto skutočnosti sú zistiteľné z predloženého spisového materiálu. V posudzovanej trestnej veci sa jedná o závažnú a úmyselnú trestnú činnosť, páchanú organizovaným spôsobom formou zločineckej skupiny, kde trestne stíhaných je až 17 obvinených a úkony v rámci Trestného poriadku sú náročné z hľadiska dokazovania. Reagujúc na vyjadrenia obvineného ohľadom prietahov v konaní sudca pre prípravné konanie považuje za potrebné uviesť, že skutočnosť, že počas určitého časového obdobia nebol vykonaný výsluch tohto obvineného ešte neznamená, že vyšetrowanie neprebieha plynulo, najmä keď vo veci je obvinených už 17 osôb a okrem výsluchov sú zabezpečované aj iné dôkazy podľa Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov sudca pre prípravné konanie rozhodol tak, že žiadosť obvineného P. H. o prepustenie z väzby ako nedôvodnú zamietol.»

V odôvodnení sťažnosti z 1. júna 2007 proti predmetnému uzneseniu sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu obhajca sťažovateľa zopakoval podstatu argumentov proti ďalšiemu trvaniu väzby, ktoré boli uvedené už v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Zároveň namietol, že závery napádaného rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie z 31. mája 2007 týkajúce sa pretrávania väzobného dôvodu v zmysle § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sú nepodložené. Podľa názoru obhajcu „*sa na preukázanie tohto dôvodu väzby vyžaduje preukázanie dokonaného konania obvineného, ktorým pôsobil na konkrétnych svedkov, znalcov alebo spoluobvinených, alebo inak konkrétnym spôsobom maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie.*“ V rámci obsahu predmetnej sťažnosti sťažovateľ argumentoval aj podľa neho zneužívaním jeho väzby orgánmi činnými v trestnom konaní na vynútenie jeho priznania.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 30/2007 z 12. júna 2007 sťažnosť sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol: „*Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr považuje za potrebné uviesť, že trestné stíhanie obvineného P. H. pre skutky právne posúdené spôsobom uvedeným v uzneseniach o*

vznesení obvinenia je dôvodné, keďže vo veci boli zabezpečené a vykonané dôkazy vedúce k podozreniu v rovine rozumnej istoty, že obvinený P. H. sa mal dopustiť týchto trestných činov.

Vzhľadom k tomu procesný postup vyšetrovateľa vedúci k trestnému stíhaniu tohto obvineného bol dôvodný a v súlade so zákonom.

Rovnako podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nič nezmenilo na dôvode väzby u obvineného P. H., keďže konkrétne skutočnosti podrobne rozvedené v predchádzajúcich uzneseniach súdov o vzatí do väzby a predĺžení lehoty jej trvania ako aj v napadnutom uznesení, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, zakladajú dôvodnú obavu z konania uvedeného v tomto ustanovení.

V tejto súvislosti je treba však poznamenať, že vzhľadom na štádium trestného stíhania a stav vykonaného dokazovania dôvod tzv. kolúznej väzby, pokiaľ nebudú zistené iné konkrétne skutočnosti, postupne zaniká. Na druhej strane je však potrebné zdôrazniť, že u obvineného P. H. vzhľadom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný, najmä z hľadiska časového obdobia, po ktorú mala byť páchaná, rozsah skutkov a motív jeho konania, je už v tejto dobe daný dôvod aj tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pre ktorý sa mu bude musieť väzba rozšíriť, resp. zmeniť.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obvineného P. H. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. “

III.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy:

1. Osobná sloboda sa zaručuje.
2. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.
5. Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru uznesením špeciálneho súdu z 31. mája 2007 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 30/07 z 12. júna 2007 a im predchádzajúcim postupom. K porušeniu uvedených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že

- mu nebola poskytnutá plná možnosť na uplatnenie jeho práva na obhajobu, pretože ho vyšetrovateľ po vydaní uznesenia zo 6. decembra 2007 nevypočul, čo podľa neho svedčí aj o tom, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi,

- rozhodnutia všeobecných súdov v tejto veci neobsahujú žiadne konkrétne skutočnosti objektívne preukazujúce záver o existencii dôvodu kolúznej väzby,

- napadnuté rozhodnutia vychádzajú z dôvodov väzby daných ešte v počiatočných štádiách trvania väzby uvedených len v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe sťažovateľa,

- uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 30/07 z 12. júna 2007 vydaného vo veci sťažovateľa s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 31/07 z 22. júna 2007 vydaného vo veci iného obvineného sú podobné, resp. zhodné,

- sa všeobecné súdy v napadnutých rozhodnutiach nevysporiadali s tvrdeniami obhajoby o zneužívaní väzby zo strany polície na vynútenie priznania sťažovateľa,

- nemal možnosť dostatočne sa oboznámiť so stanoviskom prokurátora k jeho návrhu na prepustenie z väzby na slobodu, ktoré mu bolo doručené až na verejnom zasadnutí špeciálneho súdu 31. mája 2007 a najvyšší súd následne rozhodol 12. júna 2007 o jeho sťažnosti bez jeho vypočutia.

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozhodnutím špeciálneho súdu z 31. mája 2007

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten

orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom špeciálnym súdom mal sťažovateľ možnosť dovolávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti (§ 83, § 185 až 195 Trestného poriadku) na najvyššom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť napádané rozhodnutie špeciálneho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie alebo sám rozhodnúť o podanej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby [§ 194 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku]. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutie špeciálneho súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal najvyšší súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (teda vo vzťahu ku špeciálnemu súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd sa obsahom uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 z 31. mája 2007 a jemu predchádzajúcim postupom zaoberal iba v rozsahu, v ktorom sa s ním stotožnil najvyšší súd, pretože v tomto ohľade predstavujú procesný postup špeciálneho súdu v predmetnom konaní a jeho rozhodnutie spolu s rozhodnutím najvyššieho súdu o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby jeden celok, ako na to správne poukázal aj sťažovateľ.

III.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu z 12. júna 2007

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy,

ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú predpokladom na jej „zákonnosť“, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok väzby zahŕňa povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť, s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, alebo prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (pozri III. ÚS 38/01, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Vzhľadom na závažné dôsledky pozbavenia osobnej slobody musí konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti väzby (konanie v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru), splňať niektoré princípy spravodlivého konania ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

Na druhej strane, konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej ohľadne viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa preto tiež týkajú

tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

Aj pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. uznesenia o predbežnom prerokovaní sp. zn. III. ÚS 135/04 z 28. apríla 2004, III. ÚS 277/07 z 11. októbra 2007). Z rovnakého dôvodu možno obdobný záver vyvodiť aj pokiaľ ide o posúdenie vzájomného vzťahu čl. 50 ods. 3 ústavy a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v prípadoch konania a rozhodovania všeobecného súdu o väzbe.

Na základe týchto skutočností odmietol ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní o väzbe a uvedenými právami zaručenými v ústave a v dohovore týkajúcimi sa predovšetkým trestného konania vo veci samej.

III.C K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že k porušeniu jeho práv došlo v dôsledku porušenia jeho práva na obhajobu tým, že mu nebola poskytnutá plná možnosť na

uplatnenie tohto práva v uvedenom konaní, pretože sa proti dôvodom vzneseného obvinenia nemohol účinne brániť. Vo svojej argumentácii poukázal na skutočnosť, že ho vyšetrovateľ po vydaní uznesenia zo 6. decembra 2006 nevypočul. Z uvedenej skutočnosti sťažovateľ vyvodil závery, že predmetné konanie je poznačené prietiahmi a vyšetrovateľ sa okolnosťami svedčiacimi v jeho prospech nemieni zaoberať. Súčasťou tejto argumentácie bola aj námietka sťažovateľa, že v uvedenom konaní „*dosiaľ neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.*“, a v prípade „*riadneho postupu vyšetrovateľa*“ by podľa neho ani „*neexistovali*“.

Z obsahu rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnom konaní vyplýva, že všeobecné sudy v tejto veci dosiaľ uzavreli, že vo vzťahu k sťažovateľovi existuje dôvodné podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený, spočívajúcej v riadení a realizovaní jednotlivých akcií zločineckej skupiny, ktorá sa počas obdobia niekoľkých predchádzajúcich rokov a až do súčasnosti dopúšťa závažných trestných činov násilnej povahy s cieľom dosiahnuť majetkový a finančný prospech. Zistené skutočnosti podľa nich opodstatňovali podozrenie, že tieto trestné činy mali byť páchané systematicky, plánovane a organizovane väčšou skupinou osôb, v rámci ktorej mal sťažovateľ zastávať jednu z významných vodcovských pozícií. Podľa súdov tvorili tieto osoby skupinu s „*určenými vnútornými vzťahmi*“, „*väzbami a štruktúrou*“ zahŕňajúcou rozdelenie úloh medzi jednotlivými členmi. Podstata vyšetrovaných trestných činov mala spočívať v používaní násilia alebo hrozby násilia či inej ťažkej ujmy na zastrašovanie poškodených s cieľom získať od nich majetkový a finančný prospech. Obvinení mali na dosiahnutie uvedeného cieľa vedome a systematicky využívať voči poškodeným osobám obťažovanie, zastrašovanie (vrátane hrozieb fyzickou likvidáciou aj s použitím strelných zbraní), priame fyzické násilie či poškodzovanie majetku (napr. hádzaním zápalných fliaš). V čase rozhodovania súdov bol sťažovateľ podozrivý, že sa na týchto aktivitách zúčastňoval a ako jeden z priamych podriadených obvineného M. Š. ich realizoval prostredníctvom ďalších členov zločineckej skupiny. Ako príklad možno uviesť podozrenie (uvádzané v jednom zo vznesených obvinení), že sťažovateľ sa v auguste 2006 vyhrážal spolu s ďalšími piatimi osobami podnikateľovi Ing. J. H. bližšie nešpecifikovanými problémami,

ktoré bude mať v prípade nerešpektovania príkazu obvineného M. Š. týkajúceho sa platenia za vozenie sa na vodnej ploche Oširíd.

Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu, ako aj najvyšší súd na základe uvedených skutočností zotrvali na úsudku o existencii dôvodnej obavy, že v prípade prepustenia na slobodu bude sťažovateľ pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mať na svedkov negatívny vplyv, ktorý by mohol viesť k zneisteniu dôkazov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu, ako aj najvyšší súd v tomto smere svoje rozhodnutia (uznesenia z 31. mája 2007 a z 12. júna 2007) dostatočne odôvodnili poukázuc zároveň na podrobnejšie odôvodnenia rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa o vzatí sťažovateľa do väzby a o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci bol sťažovateľ vzatý do väzby iba raz (v októbri 2006) a v období do júna 2007 bolo rozhodované o predĺžení lehoty trvania jeho väzby v prípravnom konaní taktiež iba raz (na základe návrhu prokurátora zo 6. marca 2007), nemožno akceptovať sťažovateľovu argumentáciu týkajúcu sa nedostatočnej identifikácie rozhodnutí, na odôvodnenie ktorých sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu v uznesení z 31. mája 2007 a najvyšší súd v uznesení z 12. júna 2007 poukázali. Z okolností prípadu je zrejmé, že ide o uznesenie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Senica sp. zn. Tp 40/2006 zo 6. októbra 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tpo 47/2006 zo 14. októbra 2006 a uznesenie špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 zo 16. marca 2007 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tošs 5/2007 z 28. marca 2007.

V odôvodnení uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 zo 16. marca 2007, ktorým sudca pre prípravné konanie rozhodol o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby do 3. októbra 2007 sa okrem iného uvádza: *„je dôvodné predpokladať, že v prípade prepustenia obvinených na slobodu by došlo medzi nimi a ostatnými členmi zločineckej skupiny a ďalšími páchatelmi k vzájomnému kontaktu s cieľom kolúzie a pôsobenia na svedkov v záujme odstránenia alebo ovplyvnenia dôkazov,*

ktoré svedčia v ich neprospech a usvedčujú ich z páchania stihanej trestnej činnosti... V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že M. Š. mal mať vedúce postavenie v zločineckej skupine spolu s P. H., ktorý mal upresňovať jeho pokyny pre ostatných členov skupiny... Hodnotiac dôvodnosť zotrvania obvinených vo väzbe v kontexte závažnosti ich konania, nemožno podceňiť ani obsah svedeckej výpovede poškodeného P. P., ktorému malo byť vyhrázané fyzickou ujmou a ani realnosť obavy z možného ovplyvňovania ostatných spoluobvinených, ktorí mali byť členmi zločineckej skupiny, ktorá v danom regióne pôsobila okolo 5 rokov, keď neboli stotožnení všetci páchatelia trestných činov, na ktorých sa mala svojou činnosťou podieľať... obvinení M. Š., P. H., M. M. a R. Z. by mohli kontaktovať doposiaľ nestotožnených členov a páchatel'ov trestnej činnosti za účelom pôsobenia na svedkov, prípadne za účelom zosúladenia svojej obhajoby v trestnom konaní, čím by podstatne marili objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Uvedené okolnosti vo svojom súhrne tvoria konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu predpokladanú v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.“

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tošs 5/2007 z 28. marca 2007 sa v uvedených súvislostiach konštatuje: „Čo sa týka väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., tak tento dôvod je daný ak z konania obvineného alebo z iných konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Nie je teda potrebné, aby sa obvinení aj dopustili konania, ktoré má znaky uvedené v citovanom ustanovení Trestného poriadku. Takéto konanie je dôvodom na väzbu iba v prípade opätovného vzatia do väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por. Najvyšší súd však považuje za potrebné pripomenúť, že v predmetnej trestnej veci sú všetci obvinení stíhaní za zločiny založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., pričom skutky majú všetky znaky organizovaného zločinu. Pre tieto skutky, tak ako sú uvedené v uzneseniach o vznesení obvinenia, je charakteristický prvok hrozby násilím a aj konkrétneho násilia (napr. ublíženie na zdraví alebo používanie zápalných fliaš) voči poškodeným. Tieto skutočnosti sú tými konkrétnymi dôvodmi, ktoré odôvodňujú obavu z kolúzneho činnosti všetkých štyroch

obvinených tak, ako to podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia sudca pre prípravné konanie.“

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 Tošs 30/2007 z 12. júna 2007 na citované konkrétne skutočnosti týkajúce sa existencie kolúzneho dôvodu sťažovateľovej väzby poukázal odkazom na podrobnejšie odôvodnenia rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa o vzatí sťažovateľa do väzby a o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby. Zároveň poukázal na odôvodnenie preskúmaného uznesenia sudcu pre prípravné konanie z 31. mája 2007, s obsahom ktorého sa stotožnil. V tomto kontexte možno akceptovať stručnosť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 30/2007 z 12. júna 2007, keďže nie je prejavom jeho arbitrárnosti.

Ústavný súd nepovažuje za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený ani právny názor špeciálneho súdu a najvyššieho súdu v danej veci, že existencia zákonného dôvodu kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nevyžaduje [na rozdiel od dôvodu opätovného vzatia do väzby podľa § 71 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] preukázanie dokonaného kolúzneho konania obvineného, ale postačuje preukázanie takých konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu (dôvodná obava), že obvinený by sa s veľkou pravdepodobnosťou mohol v prípade ponechania na slobode konania kolúznej povahy dopustiť (m. m. III. ÚS 68/08).

Podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku môže byť obvinený vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva

dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Znenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku aplikovaného všeobecnými súdmi v danej veci ani povaha a účel väzby ako procesného zaisťovacieho inštitútu dočasnej a preventívnej povahy nevyklúčujú interpretáciu a výklad označeného ustanovenia Trestného poriadku, ktoré použili špeciálny súd a najvyšší súd v sťažovateľovej veci.

Za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené nepovažuje ústavný súd ani ich hodnotenie zistených skutkových okolností, ktoré je založené na úvahe, že závažnosť, rozsah a spôsob páchania trestnej činnosti, z ktorej bol sťažovateľ dôvodne podozrivý (zahŕňajúci úmyselné a cielené používanie násilia alebo hrozby násilím na zastrašenie a vydieranie poškodených), odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by sa sťažovateľ (vzhľadom na hrozbu vyplývajúcu z trestného stíhania) pokúšal pôsobiť na svedkov, spoluobvinených, prípadne ďalších dosiaľ nestotožnených spolupáchateľov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Sťažovateľ namietal protiústavnosť napadnutých rozhodnutí aj vzhľadom na skutočnosť, že tieto rozhodnutia sú podobné s uzneseniami špeciálneho súdu a najvyššieho súdu vydanými v konaní o ďalšom trvaní väzby jeho spoluobvineného M. Š. Podľa názoru ústavného súdu podobnosť odôvodnenia rozhodnutí je logickým dôsledkom obdobného, resp. veľmi blízkeho postavenia oboch obvinených v hierarchii a štruktúre zločineckej skupiny, ako aj dôsledkom ich takmer identickej obrany použitej v rámci realizácie ich práva na obhajobu v predmetnom konaní (zhodnosť dôvodov uvedených ich spoločných obhajcom vo vzťahu ku každému z nich v žiadosti o prepustenie na slobodu i v sťažnosti proti uzneseniu z 31. mája 2007). Jediným významnejším rozdielom v tomto smere bola námietka o podozrení zo zneužívania väzby orgánmi činnými v trestnom konaní na vynútenie priznania obvinených, ktorá bola založená na tvrdení o návšteve sťažovateľa príslušníkmi Policajného zboru vo väzbe v neprítomnosti jeho obhajcu.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie tvrdil, že predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne aj preto, že sa v ňom tento súd nevysporiadal s ním v sťažnosti uplatnenou námietkou zneužívania jeho väzby orgánmi činnými v trestnom konaní na vynútenie jeho priznania. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Vo vzťahu k uvedenej námietke sťažovateľa týkajúcej sa zneužívania jeho väzby orgánmi činnými v trestnom konaní ústavný súd konštatuje, že predmetom konania pred najvyšším súdom bolo rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu, ktorým rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Z ustanovení § 18 v spojení s § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vyplýva, že preskúmanie otázky zneužívania väzby sťažovateľa orgánmi činnými v trestnom konaní patrí do právomoci príslušného prokurátora a podľa § 119 ods. 4 Trestného poriadku sa prípadné dôkazy získané nezákonným spôsobom (nezákonným donútením alebo hrozbou takéhoto donútenia) nemôžu v konaní použiť.

S prihliadnutím na uvedené možno podľa ústavného súdu konštatovať, že skutočnosť, že najvyšší súd uvedenú námietku v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu posúdil ako irelevantnú, resp. nie natoľko podstatnú pre rozhodnutie, aby k nej

v rámci jeho odôvodnenia dal samostatnú odpoveď, nemožno posúdiť ako taký nedostatok odôvodnenia toho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý by mal za následok porušenie ním označených práv.

Sťažovateľ taktiež namietal, že všeobecné súdy sa vo svojich rozhodnutiach nesprávne vysporiadali s jeho námietkou, podľa ktorej skutočnosť, že ho vyšetrovateľ po vydaní uznesenia zo 6. decembra 2006 nevypočul, hoci o tento výsluch v sťažnosti proti uvedenému uzneseniu požiadal, preukazuje, že predmetné konanie je poznačené priťahmi. Zo spisového materiálu v predmetnej veci vyplýva, že sťažovateľ sa v predmetnej veci mal možnosť vyjadriť priamo pred sudcom pre prípravné konanie na verejnom zasadnutí 16. marca 2007 v konaní o návrhu na predĺženie jeho väzby, ako aj na verejnom zasadnutí konanom 31. mája 2007 v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie neuviedol žiadne ďalšie konkrétne skutočnosti svedčiace o tom, že by mu bolo v rámci prípravného konania bránené, resp. znemožňované podávať písomné vyjadrenia, robiť návrhy či predkladať návrhy a obstarávať dôkazy v jeho prospech. Vzhľadom na uvedené záver všeobecných súdov, podľa ktorého argumenty uvádzané sťažovateľom nie sú takého charakteru, aby „boli podkladom pre zmenu názoru súdu“ o opodstatnenosti a zákonnosti ďalšieho trvania väzby, podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárny.

Všeobecné súdy podľa zistenia ústavného súdu v rámci rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu posudzovali aj dôvodnosť a primeranosť sťažovateľovej väzby, resp. plynulosť tohto trestného konania, pričom dospeli k záveru, že rozsah a charakter úkonov prípravného konania realizovaných v sťažovateľovej trestnej veci, ako vyplývajú z vyšetrovacieho spisu, vylúčili podľa názoru sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu záver, že by orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v predmetnej veci s náležitou starostlivosťou a rýchlou, resp. že by väzba sťažovateľa sledovala odlišný cieľ ako zabezpečenie dosiahnutia účelu trestného stíhania, t. j. náležitého vyšetrovania okolností zakladajúcich dôvodné podozrenie zo spáchania trestných činov, a v prípade, že to výsledky vyšetrovania budú dostatočne odôvodňovať, vznesenia obžaloby a postavenia obvineného pred súd. V prospech uvedeného záveru svedčí okrem iného

skutočnosť, že od predchádzajúceho preskúmania zákonnosti ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby (na základe návrhu prokurátora na jej ďalšie predĺženie v marci 2007) uplynula doba necelých troch mesiacov, počas ktorej došlo k objasneniu ďalších skutočností významných pre trestné konanie, dôsledkom čoho bolo rozšírenie obvinenia sťažovateľovi uznesením vyšetrovateľa zo 17. apríla 2007.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv aj v súvislosti s tým, že mu stanovisko prokurátora k jeho žiadosti o prepustenie z väzby (podanej 25. mája 2007) doručili až na samotnom verejnom zasadnutí špeciálneho súdu 31. mája 2007, rovnako ako aj jeho obhajcovi, v dôsledku čoho sa s ním nemal možnosť dostatočne oboznámiť, a rozhodovaním najvyššieho súdu v druhom stupni na neverejnom zasadnutí (12. júna 2007) bez jeho osobného vypočutia.

Podľa judikatúry ústavného súdu rešpektovanie základných práv fyzickej osoby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v prípadoch, ak je pozbavená osobnej slobody väzbou, nevyhnutne zahŕňa zabezpečenie základných procesných záruk vyžadovaných v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní súdu, ktorého predmetom je rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby.

Osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) ohľadne odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Za týmto účelom jej musí byť poskytnutá možnosť nahliadnuť do spisu (pokiaľ o to požiada), pričom jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania).

Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému v týchto smeroch poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp „rovnosti zbraní“).

Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (napr. III. ÚS 198/05, III. ÚS 226/07).

Podstatnou súčasťou procesných záruk v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v prípadoch, keď pozbavenie osobnej slobody dotknutej osoby spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, je aj osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom umožňujúca mu osobne sa k veci vyjadriť, pretože sama osebe predstavuje významnú garanciu rešpektovania práv obvineného (obdobne napr. III. ÚS 84/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 315/06) a za určitých okolností môže predstavovať nevyhnutný predpoklad na rešpektovanie základných procesných garancií uplatniteľných vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“).

Avšak rozhodnutie súdu bez osobnej účasti obvineného v konaní týkajúcom sa preskúmania zákonnosti jeho väzby nemusí v každom jednotlivom prípade predstavovať ústavné nekonformný zásah do základných práv a slobôd obvineného. Rešpektovanie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru vyžaduje, aby v priebehu väzby obvineného bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby (v rámci konaní spadajúcich pod režim čl. 5 ods. 4 dohovoru) v primeraných (t.j. v relatívne krátkych) časových intervaloch. Osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom je nevyhnutná vždy, keď to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyžaduje povaha skutočností (tvrdení a skutkových okolností), ktoré majú byť predmetom posúdenia súdom, alebo ak je vzhľadom na procesnú situáciu a povahu prejednávanych skutočností zabezpečenie osobnej prítomnosti obvineného nevyhnutným predpokladom rešpektovania kontradiktórnosti konania a princípu „rovnosti zbraní“ (napr. III. ÚS 34/07, III. ÚS 226/07).

Nevyhnutnosť osobnej prítomnosti obvineného pred súdom v takomto konaní je potrebné posudzovať vždy individuálne, podľa okolností konkrétneho prípadu. Čisto

písomné konanie o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o väzbe pred súdom druhého stupňa môže byť v súlade s čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj s čl. 5 ods. 4 dohovoru, ak ani prokurátor nebol na zasadnutí súdu prítomný (napr. III. ÚS 345/06).

V posudzovanom prípade bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Senica sp. zn. Tp 40/2006 zo 6. októbra 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tpo 47/2006 zo 14. októbra 2006 z dôvodu podľa v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Senica rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby za účasti sťažovateľa po jeho vypočutí.

Lehota trvania sťažovateľovej väzby bola neskôr predĺžená do 3. októbra 2007 uznesením sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 24/2006 zo 16. marca 2007 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tošs 5/2007 z 28. marca 2007. Sudca pre prípravné konanie rozhodol o predĺžení sťažovateľovej väzby na verejnom zasadnutí za účasti sťažovateľa a po jeho vypočutí.

Sťažovateľ podal po dvoch mesiacoch (25. mája 2007) žiadosť o prepustenie z väzby. Prokurátor žiadosti nevyhovel a predložil ju so svojím stanoviskom sudcovi pre prípravné konanie. Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu na verejnom zasadnutí konanom 31. mája 2007 za prítomnosti sťažovateľa, jeho obhajcu a prokurátora uznesením sp. zn. BB – Pšv 24/2006 žiadosť sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ ani jeho obhajca oneskorenosť doručenia písomného stanoviska prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby v priebehu verejného zasadnutia nenamietali. Nepožiadali ani o odročenie zasadnutia na čas nevyhnutne potrebný na oboznámenie sa s jeho obsahom.

Vzhľadom na svoju osobnú účasť na verejnom zasadnutí 31. mája 2007 mohli sťažovateľ a jeho obhajca významným spôsobom zasiahnuť do jeho priebehu. Mali možnosť predložiť súdu svoju argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti a opodstatnenosti ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby a v prípade aktívneho využitia svojich procesných práv uplatniť vplyv aj na procesnú stránku konania (čo neurobili).

Sťažovateľ napadol prvostupňové rozhodnutie sťažnosťou, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu v písomnom podaní z 1. júna 2007. V rámci odôvodnenia označenej sťažnosti však oneskorenosť doručenia písomného stanoviska prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby v priebehu verejného zasadnutia nenamietal. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2007 bez účasti strán uznesením sp. zn. 1 Tošs 30/2007 sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Vychádzajúc z uvedených zistení dospel ústavný súd k názoru, že v priebehu väzby sťažovateľa bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby v primeraných časových intervaloch (m. m. III. ÚS 68/08).

Sťažovateľ o vypočutie v konaní pred najvyšším súdom nežiadal a zostal pasívny aj vo vzťahu k údajne oneskorenému doručeniu písomného stanoviska prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby, na ktoré mal možnosť reagovať tak na verejnom zasadnutí špeciálneho súdu, ako aj v sťažnosti podanej proti jeho uzneseniu z 1. júna 2007. Sťažovateľ však svoje námietky v tomto smere uplatnil až v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto neposudzuje správnosť procesného postupu či skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07). Do jeho právomoci v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej moci s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05). Z uvedeného okrem iných dôsledkov vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03).

V kontexte uvedených skutočností, prihliadajúc k obsahu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podanej 25. mája 2007, k obsahu odôvodnenia sťažnosti v písomnom podaní z 1. júna 2007, ako aj k dôvodom, o ktoré sa opiera uznesenie špeciálneho súdu z 31. mája 2007 a uznesenie najvyššieho súdu z 12. júna 2007 v posudzovanej veci, dospel ústavný súd k záveru, že procesný postup sudcu pre prípravné konanie a najvyššieho súdu v rámci konania o väzbe neodňali sťažovateľovi možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti a z hľadiska celkového posúdenia ho ani neuviedli do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s prokurátorom.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že jej obsah neumožňuje po prípadnom prijatí na ďalšie konanie dôvodne očakávať záver o porušení práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy alebo v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu v konaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby a nadväzujúcim procesným postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 30/2007 vrátane jeho uznesenia z 12. júna 2007. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008